

Předmětem zkoumání nss-u může tedy býti jenom část nař. výnosu, uvedená shora sub c). V této části nař. výnosu vyslovuje se min. obch. zcela všeobecně o přípustnosti užívání cizozemského titulu doktorského v životě soukromém a společenském v tuzemsku a praví na konec, že užívání cizozemského doktorského titulu přes hranice, o nichž je před tím řeč, nebo dokonce s tím úmyslem, aby bylo vzbuzeno zdání, že běží o diplom platný v tuzemsku se všemi jeho předpoklady a oprávněními, nemůže býti trpěno.

Přes to, že uvedená část nař. výnosu je stylisována zcela všeobecně a bez výslovného poukazu na st-le, nutno přece i v tomto výroku spatřovati autorativní rozhodnutí žal. min., když přec výnos ten je vyřízením st-lova podání z 28. září 1924 v souvislosti s jeho protokolárním prohlášením z 9. prosince 1924, takže v této — stížností napadené — části min. výnosu nutno spatřovati zamítavé vyřízení st-lem tvrzeného nároku, aby mu, třebas je tuzemcem, nebylo bráněno v užívání cizozemského doktorského titulu v soukromém životě.

Rozhodovati však autoritativně o případném právu st-lově, užívati titulu doktorského v soukromém (a společenském) životě (tedy mimo výkon živn. oprávnění zubního technika), nepřísluší min. obch. jakožto nejvyššímu úřadu pro správu věcí živn. (§ 103 živn. řádu), nýbrž příslušelo by naopak — s hlediska povšechného užívání akademického titulu vůbec — min-u škol. (po př. pokud by snad šlo o výkon oprávnění lékařského, min-u zdrav.) (srovnej též výnos býv. min. vyuč. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. a výnos téhož min. z 10. srpna 1889 č. 13.183, Beck-Kelle, Universitätsgesetze č. 510).

Je tedy napadená část nař. výnosu min. obch. výrokiem úřadu nepřislušného a bylo proto nař. rozhodnutí v této části zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6572.

B a n k y: Žádost banky, aby bylo v platnosti ponecháno povolení — jí dříve udělené — vydávati vkladní knížky a přijímati na ně vklady, nelze zamítnouti z důvodu, že bance bylo povoleno příročí.

(Nález ze dne 20. května 1927 č. 10.715.)

V ě c: Firma »Ludová Banka« v K. proti ministerstvu financí (min. r. Dr. Tob. Kudela) stran povolení vydávati vkladní knížky a přijímati na ně vklady.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. fin. žádosti stěžující si banky z 26. října 1925 za povolení ku přijímání vkladů na knížky (listy) ve smyslu § 1 zák. z 10. října 1924 č. 239 Sb., ježto výnosy z 28. května 1925 a z 2. září 1925 nařízeno bylo ústavu úplné příročí s platností do 31. března 1926 a nebylo mu současně povoleno, aby podle § 6 odst. 2. zák. z 10. října 1924 č. 240 Sb. svou obch. činnost po dobu trvání příročí dále vykonával. Podotknuto, že rozhodnutí to opírá se o § 4 zák. č. 239/24 a banka upozorněna na trestné následky § 30 cit. zák.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto: — — — —

Stížnost namítá, že nezákonný je důvod, pro který žádost st-lčina byla zamítnuta, uvádějíc především, že o § 4 zák. z 10. října 1924 č. 239 Sb. nelze opřítí zamítnutí žádosti za uznání již uděleného povolení k vydávání vkladních knížek a přijímání vkladů.

Nař. rozhodnutí nedovolává se jako důvodu pro zamítnutí žádosti st-lky jiného ustanovení zákonného, než cit. § 4. Odv. spis žal. úřadu hájí pak výslovně stanovisko, že povolení příročí opravňuje žal. úřad, aby povolení k vydávání vkladních knížek již udělené neuznal čili jinými slovy, aby žádost podanou dle § 3 odst. 2. zák. č. 239/24 zamítl proto, poněvadž žadající si společnosti bylo povoleno příročí. Na stanovisku tom stál i zástupce žal. úřadu při veř. ústním líčení. Názor ten je mylný.

§ 4 cit. zák. ustanovuje jen, kdy oprávnění podle § 3 přijímati vklady na knížky vkladní může býti odňato a stanoví jako jeden z případů i případ, bylo-li oprávněnému ústavu povoleno příročí. Nelze tedy z důvodu v § 4 cit. zák. uvedeného zamítnouti žádost, kterou bylo se domáháno toho, aby povolení již udělené bylo ponecháno v platnosti. Žádost takovou lze zamítnouti jen pro nedostatek předpokladů uvedených v § 3 odst. 2 lit. a—c, nikoli však z důvodu § 4, jenž vztahuje se na žádosti za udělení povolení, domáhajících se ho dle § 3 odst. 3 cit. zák.

Byla-li tedy primerní žádost st-lky, opírající se o ustanovení § 3 odst. 2. cit. zák. a žadající deklaratorní výrok žal. úřadu, že povolení st-lce udělené zůstává v platnosti, zamítnuto z důvodu uvedeného v § 4 cit. zák., je rozhodnutí nezákonné.

Č. 6573.

Spolkové právo: Lze akciové společnosti předepsati poplatek za státní dozor?

(Nález ze dne 20. května 1927 č. 10.829.)

V ě c: Firma »Falkenauer Kohlen-Bergbau A. G.« v Praze proti ministerstvu veřejných prací (báň. r. Dr. Jiří Fiala) stran poplatku za státní dozor.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem z 16. října 1922 prohlásil min. veř. prací, že podrobuje v dohodě s min. vnitra a fin. stěžující si akc. společnost státnímu dohledu ve smyslu cís. pat. z 26. listopadu 1852 č. 253 ř. z., ustanovuje vládním komisařem min. radu Dra. Karla K. a stanoví poplatek za vykonávání stát. dohledu částkou Kč 4000 ročně od 1. listop. 1918. Současně vydal vl. komisaři dekret o jeho jmenování, v němž mu povolil za náma-hu s funkcí tou spojenou od 1. října 1922 počínaje odměnu 2000 Kč ročně.

Na podání stěžující si firmy z 23. října 1922, jímž vracejíc tento výnos upozorňovala, že v uložení poplatku vl. komisaře od 1. listopadu 1918 jde patrně o omyl, a žádala, aby datum to bylo opraveno na 1. listopad 1922, vydalo žal. min. rozhodnutí z 24. září 1923, jímž st-lce sdělilo, že předepsání poplatku za vykonávání státního dozoru (nikoli poplatku komisaři) ode dne 1. listopadu 1918 nezakládá se na omylu, nýbrž jest správné.